

Bálványos Anna

A pályázat és a díjak

Gondolatok Magyar Aszfalt Kft. festészeti pályázata kapcsán

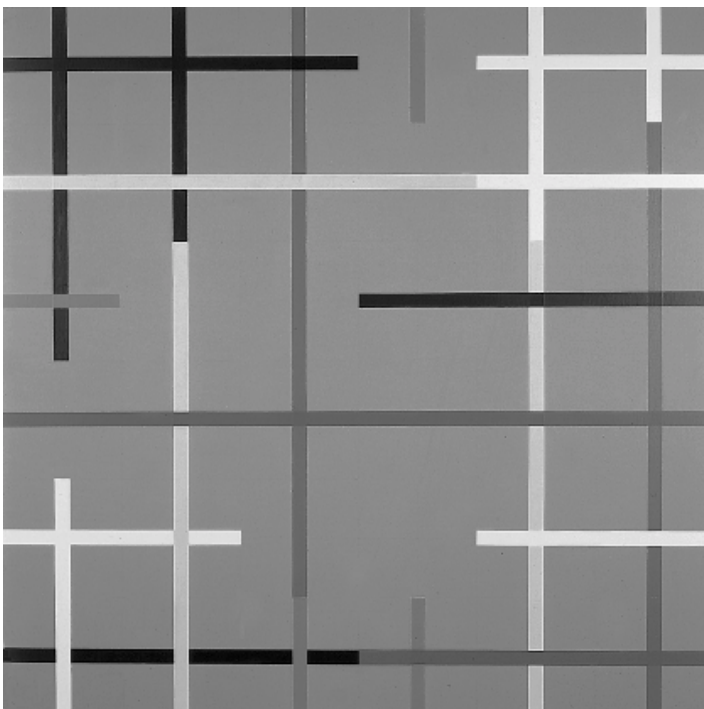
Kortárs Művészeti Múzeum – Ludwig Múzeum Budapest
2000. március 2–március 19.

A Magyar Aszfalt Kft. idén negyedik alkalommal hirdette meg festészeti pályázatát. A kezdeményezés a cég osztrák tulajdonosától indult, hisz az osztrák anyavállalat hazájában hasonló műpártoló tevékenységet folytat. Kár, hogy a jó példa még nem talált követőre más cégeknél. A budapesti képzőművészeti életben ez az egyetlen ilyen verseny, a többi, díjjal járó megmérettetés lassan kikopott.

A Magyar Aszfalt Kft. pályázatának külön rangot ad, hogy a nyertesek a Kortárs Művészeti Múzeum termeiben mutathatják be ország-világ előtt munkáikat. A legelső díjazottakkal felállított mérce megtartására a zsűri tagjai jelentik a garanciát, a három, nemzetközileg is számontartott szaktekintély: *dr. Hegyi Lóránd, Kovalovszky Márta* és *Néray Katalin*. A három zsűritag hozzáértését senki sem vitatja, a díjazás mégis gyakran okoz meglepetést, vagy vált ki értetlenséget. Az idei bizottságban (mivel Néray Katalin más kötelességének tett eleget) jómagam foglalhattam helyet, így betekintést nyertem a díjak odaítélésének folyamatába.

Bár Marcel Duchamp már a század elején felhívta a figyelmünket a kontextus, azaz az összefüggések, a körülmények együttesének fontosságára, nem is gondolnánk, hogy ez egy ilyen hagyományos szituációban is érvényes lehet. A pályázatra három képet kell beadni, és a zsűri a három képet *együtt*, afféle mini-kiállításként, de gyors egymásután-

A zsűri: Pinczehelyi Sándor,
Kovalovszky Márta, Hegyi Lóránd,
Bálványos Anna

Wolsky András

Négyirányú véletlenszerű
struktúra III., 1999 • I. díj •
fotók: Rosta József

ban bírálja. Elsősorban azt figyelik, hogy a három műben hogyan nyilvánul meg az alkotói teljesítmény, a művészi attitűd, és hogy ez a teljesítmény mennyire érett, kidolgozott, és mindez hogyan fejeződik ki. Bizonyára nem is könnyű egy művész számára *három* olyan képet kiválasztani, amelyre bátran azt mondhatja: igen, ez vagyok én! A zsűri csakis és kizárólag a beadott pályaművek alapján dönthet, és nem befolyásolhatják – sem pozitív, sem negatív irányban – a pályázók addigi pályafutásáról, teljesítményeiről meglévő ismeretei. A verseny kicsit hasonlít ahhoz a helyzethez, amikor egy vizsgán egyetlen kérdésre kell válaszolnunk, és nem is kíváncsi rá senki, hogy egyébként mi mindent tudunk még.

Az idei első díjas, *Wolsky András* művei szolgálhatnak erre jó példaként. A beadott három mű nagyszerűen erősíti egymást, tisztaságuk, következetességük érett alkotóról tanúskodik. Hasonló összefüggés mutatkozik *Hecker Péter* a kilencvenes évek végének hangulatát közvetítő munkái, *Somody Péter* finom lakk-képei és *Nemere Réka* lírai tenger-festményei között.

Annyi bizonyos, hogy a korábbi díjazottak közül azóta többen (eladásaiat tekintve is) sikeres művészek lettek, számos meghívást kaptak hazai és nemzetközi kiállításokra (Köves Éva, Szűcs Attila, Baranyai Levente, Erdélyi Gábor, Káldi Katalin, Hajdú Kinga, stb.) Sikerüket nyilván művészi teljesítményüknek köszönhetik, de egy-egy kiállítási lehetőség a Kortárs Művészeti Múzeumban, illetve a cég galériájában mindenképp hozzájárulhat a későbbi sikerekhez.

Hecker Péter

Pistike moncsicsivel, 1999 • II. díj

Nemere Réka

Cím nélkül III., 1999 • Különdíj • fotók: Rosta József

